

Maskvos ir visos Rusios Patriarcho
KIRILO
VELYKINIS LAIŠKAS
vyskupams, kunigams, diakonams, vienuoliams
ir visiems ištikimiesiems
Rusų Ortodoksų Bažnyčios vaikams

**Mylimi Viešpatyje broliai vyskupai, garbingieji kunigai,
pamaldūs vienuoliai ir vienuolės, brangūs broliai ir seserys!**

Džiaugsmingai sveikinu jus senoviniu ir visais laikais nauju ir gyvybę teikiančiu pergalingu šūksniu:

KRISTUS PRISIKĖLĖ!

Šioje nuostabioje išties gaivinančių žodžių dermėje – mūsų tikėjimo pagrindas, vilties dovana, meilės šaltinis.

Dar vakar mes kartu su Viešpaties mokiniais liūdėjome dėl mūsų mylimo Mokytojo mirties, o šiandien kartu su visu pasauliu – regimu ir neregimu – švenčiame: „*Nes Kristus prisikėlė – amžinas džiaugsmas*“ (Šv. Velykų kanonas). Dar vakar, atrodytų, buvo prarasta paskutinė išganymo viltis, o šiandien mes įgijome tvirtą amžinojo gyvenimo pagrindą *Dievo Karalystės nesibaigiančioje dienoje*. Dar vakar dūlėjimo šešėlis slėgė kūrinių, versdamas abejoti pačia žemiškos būties prasme, o šiandien mes skelbiame visiems ir kiekvienam didžią Gyvenimo pergalę prieš mirtį.

Dievo įkvėptas apaštalas Paulius, kalbėdamas apie stebuklo, įvykusio tą tolimą, bet kaskart kiekvienam krikščioniui artimą naktį, reikšmę, tiesiogiai nurodo, jog šis įvykis – mūsų tikėjimui svarbiausias. „O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas“ (1 Kor. 15,14). Viešpaties Velykos – krikščionybės šerdis ir nenugalima jėga: ji, šventojo Maskvos metropolito Filareto žodžiais tariant, kuria viltį, uždega meilę, įkvepia maldą, nuleidžia malonę, nušviečia išmintį, sunaikina visokią negandą ir net pačią mirtį, gyvenimui suteikia gyvybiškumą, palaimą padaro ne svajone, o tikrove, šlovę – ne menama, bet amžinos šviesos amžinu žaibu, viską nušviečiančiu ir nieko nenutrenkiančiu (Šventų Velykų homilija, 1826 m.).

Su tikėjimu Kristaus prisikėlimu neatsiejamai susijęs ir Bažnyčios tikėjimas, jog įsikūnijęs Dievo Sūnus, atpirkęs žmonių giminę, nutraukęs nuodėmės ir mirties pančius, dovanojo mums tikrąją

dvasinę laisvę ir atnaujintos bendrystės su savo Išganytoju džiaugsmą. Šios neįkainojamos Išganytojo dovanos dalininkais pilnatvėje esame visi mes, susirinkę šią šviesią naktį ortodoksų bažnyčiose, idant *mėgautumėmės*, anot šventojo Jono Auksaburnio, *tikėjimo puota*.

Velykos – Išganytojo erškėčiuoto kelio, vainikuoto kančia ir Golgotos Auka, kulminacija. Neatsitiktinai ir šventųjų tėvų, ir liturginiuose tekstuose Kristus daugybę kartų vadinamas „mūsų išganyto Pradininku“. „Aš jums daviau pavyzdį“ (Jn. 13, 15), – sako Viešpats mokiniams ir ragina visus sekti Jojo gyvenimo pavyzdžiu.

Bet kaip gi mes galime sekti Išganytoju? Koks gali būti mūsų žygdarbis nūdienos gyvenimo tikrovėje? Šiandien, tarant žodį žygdarbis, žmonių sąmonėje iškyla kažki kokio legendinio kario, istorinio veikėjo ar žinomo herojaus iš praeities vaizdas. Bet žygdarbio prasmė yra ne siekti garsios šlovės ar visuotinio pripažinimo. Žygdarbiu, neišvengiamai susietam su vidinėmis pastangomis ir savęs apribojimu, mes galime patirti pažinti, kas yra tikrą ir tobulą meilę, nes aukojimasis, kiekvieno žygdarbio pagrindas, yra aukščiausia šio jausmo apraiška.

Viešpats pakvietė mus veiklios meilės žygdarbiui. Meilės, įkūnytą pasiaukojančioje tarnystėje artimui, ypač tiems, kas itin stokoja mūsų paramos: kenčiantiems, ligoniams, vienišiams, liūdintiems. Jei ši gyvenimo taisyklė, taip išraiškingai atskleista Paties Išganytojo žemiškame gyvenime, taps daugumos savastimi, tada žmonės bus tikrai laimingi. Juk tarnaudamas kitiems, žmogus gauna nepalyginamai daugiau, nei duoda: tada Pats Viešpats apsigyvena jo širdyje, o patyrusi Dieviškąją malonę, keičiasi visas žmogaus gyvenimas. Kaip be triūso nėra šventumo, kaip be Golgotos nėra Prisikėlimo, taip ir be žygdarbio negalimas tikras dvasinis ir dorovinis asmenybės atsinaujinimas.

Kuomet žygdarbis tampa ne tik atskiros žmogaus, bet ir visos tautos gyvenimo turiniu, kai kelyje į dangų susijungia milijonų savo Tėvynę, aukštus idealus ir vertybes pasiruošusių ginti žmonių širdys, tuomet vyksta tikrai nuostabūs, stebuklingi ir kartais formaliaja logika net nepaaiškinami dalykai. Tokia tauta įgyja didžiulę dvasinę jėgą, kurią nugalėti nesugeba jokios negandos ir priešai. Šių žodžių teisumą raiškiai liudija Pergalė Didžiajame Tėvynės kare, pasiekta mūsų liaudies pasiaukojančiu žygdarbiu. Šios šlovingos datos 70-metį mes iškilmingai minėsime šiemet.

Varguose ir pagundose mes pašaukti išlaikyti ramybę ir nebijoti, nes mums duoti didingi ir šlovingi pažadai nugalėti blogį. Ar tai mums liūdėti ir netekti vilties! Mes sudarome Kristaus Bažnyčią, kurios, kaip neklystamai Viešpaties pasakyta, ir *pragaro vartai* nenugalės

(Mt. 16, 18), ir apie mus Dieviškasis Apreiškimas liudija, pranašaudamas, jog Dievas „nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo“ (Apr. 21, 4)

Maldoje visiems jums, Ekscelencijos broliai vyskupai, garbingieji tėvai, brangūs broliai ir seserys, linkiu dvasios jėgų ir tvirtumo tikėjime, ramybės ir nesibaigiančio džiaugsmo nugalėjusiu mirtį Viešpačiu. Persmelkti Kristaus Prisikėlimo šviesos ir patyrę velykinio stebuklo slėpinį, pasidalykime mūsų pergalingu džiaugsmu su artimu ir toliau esančiu, visiems liudydami iš kapo Pakilusį Išganytoją.

Tegul visomis gyvenimo dienomis mus nepaliaujamai šildo ir guodžia, dovanoja tikrą būties džiaugsmą ir įkvepia geriems darbams Gerosios velykinės žiniš ugningi žodžiai:

**KRISTUS PRISIKĖLĖ!
IŠ TIESŲ PRISIKĖLĖ KRISTUS!**

**MASKVOS IR VISOS RUSIOS PATRIARCHAS
KIRILAS**

Maskva,
2015 metų
Kristaus Prisikėlimo šventė